

OUT AND ABOUT

Heroin på Zangenbergs Teater er ren afhængighed

Det handler om afhængighed, om at holde af, men også om at være fri og uafhængig. Om at komme ud af sit misbrug, Heroin går lige i blodet i mere end en forstand.

Zangenbergs Teaters nye stykke Heroin er et must see. Kandidat til en Reumert?

Det er smukt, bevægende, rørende, barsk, sjovt, lige på, og så er det ikke mindst genkendeligt. Stykket Heroin, som netop nu spilles på Zangenbergs Teater i Pilestræde i København, er et must see.

Heroin handler om to mænd Markus og Martin. De møder hinanden, drages, forelskes, lever forelskelsen ud, ønsker hver især at binde sig til den anden, og så alligevel ikke. De kommer sammen, går fra hinanden, kan ikke undvære hinanden, finder sammen igen, stiller betingelser for at indgå i forholdet igen, og lover hinanden evig troskab, vel vidende at de hver især har svært ved at holde det. Det handler om at være afhængig af et stof eller et andet menneske, men det handler også om at komme ud af sit misbrug, eller ud af et forhold, som måske ikke altid gør en godt.

Og jo Markus har et problem med stoffer, og sammen har Martin og Markus et afhængighedsforhold til hinanden. Og dermed bliver titlen på stykket, med denne anmelders øjne dobbelttydig. For hvem er afhængig af hvem, og hvad er det man er afhængig af?

Køb straks en billet – eller to

Det er Magnus Iuel Berg, der har skrevet Heroin, der med Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen i de to roller som Martin og Markus spiller frem til den 14. november på Zangenbergs Teater. Og har du et hul i kalenderen i denne uge, så køb straks en billet eller to. Måske er det tid at tage kæresten eller den udkårne med en tur i teatret for at se et særdeles velskrevet, velspillet og vel iscenesat stykke.

Et stykke, der er skrevet om, til og for os, og som i bund og grund handler om dig og om mig, og vi to, hvem vi end hver især måtte være. Så nærværende er Heroin, at enhver af os på flere områder kan identificere os selv, eller dele af vores liv med Markus og Martin.

Markus og Martin prøver i den grad hinanden af, og i det forholdsvis lille teaterrum udspilles den ene scene efter den anden på en tæt og intim måde, så vi som betragter, tilskuer, nærmest føler vi er med i soveværelset, i baggården, eller hvor Martin og Markus dyrker sig selv og hinanden. Det er tæt, det er intimt, og så er det forbandet godt nærværende teater.

Man forstår, men føler, man identificerer sig

Gennem årene har jeg set rigtig meget teater, men det er sjældent jeg i den grad har identificeret mig med de forskellige stykkers karakterer. Men det gør man i Heroin. Man føler med Markus, der i den grad vil Martin, som indledningsvis er den lidt arrogante, den afvisende, der hurtigt finder ud af, at han kan sno Markus om sin lillefinger.

Man føler med Martin, da Markus gentagne gange lover evigt troskab, men som alligevel ikke kan lade være med at se på en lækker veldrejet røv, når en ny potentiel sexpartner går forbi.

Man forstår Markus' frustrationer, da Martin pludselig meddeler, at han nu rejser til New York for at finde sig selv, og skal bo sammen med en ven. For er det blot en ven? Eller er det en elsker? Eller er det måske en potentiel kæreste, som Martin ønsker at få et forhold til, for måske for evigt at bosætte sig langt fra Danmark.

Jeg tror næppe ret mange af os, ikke mindst, når vi har lidt livserfaring med i bagagen, kan sige os fri for ikke at have gjort os nogle af de tanker, som Martin og Markus udtrykker. Det uanset køn og seksualitet. Kærlighed og jalousi, forløste og uforløste tanker og længsler følges som bekendt ofte ad.

Heroin er et særdeles vedkommende stykke, der på fineste vis giver os indblik i vores eget liv, som single, som søgende efter kærligheden, og den eneste ene, men også om vores tanker om, at græsset næsten altid er grønnere hos naboen.

I Heroin får vi direkte adgang til hjerte, smerte og til forholdet mellem to af samme køn. Og ligesom man kan blive afhængig af heroin, kan man blive afhængig af et andet menneske. Også hvor ondt det end må gøre, når man ikke lige får det, som man helst vil have det. Eller tror man helst vil have det.

Heroin på Zangenbergs Teater.

Foto: Pressefoto

Flashback

Netop fordi der var så meget genkendelighed over Markus og Martins liv, gik såvel min medanmelder som jeg selv ud fra Zangenbergs Teater efter en fuldendt oplevelse fyldt med billeder på nethinden fra Heroin, som samtidig gav masser af flashback til scener fra vores eget liv.

For denne søgen efter kærlighed, søgen efter accept, men også krav og forventninger til os selv og en partner i livet, har eller oplever vi alle. Også på trods af store omkostninger, for uden at vove vinder man som bekendt intet. Og vove må vi, for ellers lever vi ikke livet.

For som Martin udtrykker det på nok så dramatisk vis: – Og selvom jeg skar halsen over på dig, mens du sov, ville du så stadig elske mig i de sidste sekunder, inden det hele blev sort, fordi alt dit blod røg ud på puden?

Som nævnt er det Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen, der spiller rollerne som henholdsvis Markus og Martin. De gør det med indlevelse, nærvær, intensitet, blod og nerve, så vi i den grad føler, at vi kommer helt ind under huden på de to mænd på scenen, der i den grad er afhængige af hinanden.

Samtidig trækker stykket for mig tråde til tv-stykket Ti år senere, som for nylig blev vist på tv. Jeg synes at Markus, Martin, Thomas og Luiz i den grad kom ind under huden på mig, at jeg godt kunne tænke mig på et tidspunkt at se Heroin, Martin og Markus – ti år senere. Altså en del to af Heroin. For hvilket stadie i livet er de kommet til om ti år, hvis historien og tiden fik lov at gå sin gang.

Kuriosum, en Reumert, og seks regnbuer

Da jeg skrev til min anmelderkollega i det jyske om forestillingen nævnte jeg én present, at jeg godt kunne se Heroin som et stykke, der kunne nomineres til en Reumert pris. På det tidspunkt var jeg ikke mig bevidst over, at dramatiker Magnus Iuel Berg faktisk modtog en Reumert for stykket I støvet fra regnen på Teater Grob.

Bliver Magnus Iuel Berg også nomineret til en Reumert for Heroin? Denne anmelder vil ikke afvise det, så godt nærværende og spændende er det, at denne anmelder ikke tøver med at uddele 6 regnbuer.

UNGT TEATERBLOD

ANMELDELSE: HEROIN, ZANGENBERGS TEATER

- POSTED BY - XENIA WINTHER
- ON - 12. NOVEMBER 2020

Af Xenia Winther

Sjældent har jeg set så relaterbart teater. Sjældent har jeg set så tilstedeværende skuespillere. Jeg vil faktisk bruge et udtryk, der ikke egner sig på skrift – men jeg er helt på røven.

Forestillingen *Heroin* handler om et parforhold mellem karaktererne Martin og Markus, som er spillet af Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen. Forholdet starter i en flirt og et one night stand. Det udvikler sig til et two night stand, som udvikler sig til et forhold, der næsten er skabt i glas – det er så skrøbeligt, at det hele tiden går i stykker.

Heroin drejer sig om to mennesker, to mennesker som jeg kender, to mennesker som jeg er. For karaktererne var så tydelige og godt spillet – at jeg virkelig troede på, at de var Martin og Marcus, for deres kemi var fantastisk og ægte.

Jeg kunne relatere til både Martin og Marcus under forestillingen – og deres utroligt gode sammenspil gjorde også, at jeg kunne relatere til deres relation og måden de talte og var sammen på. Martin og Marcus karakteren var hverken original eller nyskabende karakterer – de var mennesker med fejl, egoisme og mangler – ligesom alle os andre, og netop derfor troede jeg også så meget på karaktererne.

Det er en smuk og barsk historie om afhængighed af et andet menneske – og så var den hylende morsom. Den var morsom midt i det hårde og det barske, for sådan er virkeligheden. I virkeligheden dvæler vi ikke i smerte, som teater gør, som Hamlet eller unge Werther gør. I virkeligheden er vi ironiske og sarkastiske, når vi skændes, og vi har en facade på, der er støbt i humor – sådan er min virkelighed i hvert fald. Alle i salen grinte højlydt flere gange – men der var også en fortættethed i salen, for karaktererne står hele tiden på spidsen af noget helt seriøst, som alle i salen var helt vildt nysgerrig på – alle var helt tilstede.

Skuespillerne har dog ikke hele æren, for *Heroin* er også genialt skrevet. Magnus Iuel Berg har gjort et fantastisk job med at skrive denne forestilling. Replikkerne var naturtro og skabte virkelig karakter. F.eks. i scene hvor Martin og Marcus møder hinanden første gang – flirten er tyk og lang. Som publikum blev man også lullet ind i flirten, men uden at opdage det direkte, lærte vi også karaktererne at kende hurtigt, og scene havde fremgang – derfor kunne scenen også bære at være lang.

Da forholdet begynder, fatter vi hurtigt som publikum, at de to karaktere aldrig er det samme sted – de er adgang in sync. Først skal Markus næsten overtale Martin til at få hans mobilnummer og putte efter sex. Da han er overtalt og smaskforelsket i Markus, skal Martin næsten tvinge Markus ind i et monogamt forhold – som Markus ikke kan overholde, han såre Martin gang på gang. Martin tager Markus tilbage gang på gang. Martin er for starten også bekymret for Markus stofproblemer – men Martin ender selv med at blive så afhængig af Markus, at det næsten minder om et stofproblem – de er som heroin for hinanden.

I starten hepper man på dem, men pludselig – uden vi opdagede det – vender det. Vi opdager som publikum, hvor giftige de to er for hinanden. Jeg sad tilbage med en forvirring om, hvorvidt *Heroin* sluttede godt eller skidt, og det var en fed forvirring – for i virkeligheden aner vi heller ikke, hvad er godt, og hvad er skidt for os.

DEN 4. VÆG

HEROIN

Zangenbergs Teater

7. - 14. november 2020

Sjældent har jeg været vidne til så velskrevne replikker. Der er en intens brutalitet i deres begær og intimitet, og jeg kan næsten ikke holde ud, at de er så hårde ved hinanden, når jeg samtidigt kan fornemme, at de begge hungrer efter den anden.

Af: Josefine Elfrida Hartvig Twisttmann

HVAD ER DET

Når to partikler kolliderer, skabes der et bånd, der strækker sig på tværs af tid og rum. Uanset hvor i universet de befinder sig, vil de mærke hinanden, og en hvilken som helst påvirkning af den ene skaber en reaktion i den anden. Når den ene vender, vender den anden øjeblikkeligt modsat. Påvirket af en uforklarlig fysisk lov skabes en uløselig tiltrækning mellem dem, og den eneste måde, båndet kan brydes, er, hvis de destrueres.

På samme måde er det med Marcus og Martin i *Heroin*. De kan ikke leve uden hinanden, men de kan heller ikke leve sammen. Som atomer kredser de om den samme drøm, men kollisionen og destruktionsen er uundgåelig. *Heroin* er et stykke ny dansk dramatik af Magnus Luel Berg om fysiske love og kærlighed. Om tiltrækning, påvirkning og destruktionsen. *Heroin* handler om begær og altoverskyggende følelser. Om hvordan en usund

kærlighedsrelation kan være som heroin i to mænds blod. Det handler om at være menneske, både sammen og alene, og om der på nogen måde findes en lykkelig slutning på det hele.

VI MENER

Jeg kommer ind i en lille, tilrøget sal med en enkelt lampe på scenen, der lyser den op. Jeg kan næsten ikke se gennem røgen, men jeg kan skimte skuespiller Luiz Wilhelm Karlsen, der sidder op ad væggen og ser frem for sig. Først efter et stykke tid opdager jeg, at hans medspiller, Thomas Diepeveen, også ligger på scenen. De er ubevægelige, og rummet emmer af ensomt kvistværelse, hvor tiden er gået i stå. Med ét blænder et par store arbejdslamper mig, og forestillingen går i gang.

Skuespillerne er stadig ubevægelige på scenen, mens en speak kører over højtalerne. Det er en telefonsamtale mellem Marcus og Martin. Martin har skrevet et brev til Marcus, som han læser op for ham. Det er lidt stift og akavet, som det nok altid vil være, hvis man skal læse et vigtigt brev op for nogen. Hele telefonsamtalen virker meget menneskelig og reel. Langsomt udfolder der sig en historie om en rivende og ulykkelig kærlighed. Jeg sidder helt ude på kanten af sædet. Jeg vil have mere, jeg vil vide, hvad det hele handler om, hvad der er sket, og hvem de to karakterer er.

Telefonsamtalen slutter, og de to mænd på scenen rejser sig op. Den nærmest tomme scenografi består udelukkende af de forromtalte arbejdslamper og sort grus. Det hele virker rå og hårdt. Vi bliver præsenteret for de to karakterer gennem et akavet første møde. Marcus (Karlsen), er indtagende med sit flabede smil og kække charme, hvorimod Martin (Diepeveen), er hård og afvisende. Han er tydeligvis en cool type. Det hele udfolder sig i en noget speciel spillestil; de er placeret ved siden af hinanden med ansigterne vendt mod publikum, selvom de taler direkte til hinanden og agerer, som om de står foran hinanden. Der er dog ingen tvivl om, hvordan historien hænger sammen. De spiller begge med så stor præcision og skarphed, at man er helt overbevist om, at de står lige overfor hinanden. Replikleveringen og timingen sidder lige i skabet hver eneste gang. Denne spillestil går igen gennem forestillingen, og man kunne frygte, at det ville virke stift og kunstigt, men de to mænd holder deres præcision og timing hele stykket igennem, så det er på ingen måde tilfældet.

Dramatiker Magnus Iuel Berg har præsteret at blande intellektualitet og talesprog i en så elegant cocktail, at hver anden replik får mig til at gyse en

smule af fryd. De er velskrevne, skarpe og gennemovervejede. Allerede et kvarter inde i forestillingen begynder jeg at overveje, om jeg har fået en ny yndlingsdramatiker. Sjældent har jeg været vidne til så velskrevne replikker. Der er en intens brutalitet i deres begær og intimitet, og jeg kan næsten ikke holde ud, at de er så hårde ved hinanden, når jeg samtidigt kan fornemme, at de begge hungrer efter den anden.

I *Heroin* udfolder der sig en historie om vild og lidenskabelig kærlighed samt en fortælling om, hvor giftig den kan være. I en montage af sexscener begynder også lyduniverset at spille rigtig fint sammen med fortællingen. Malte Nordtorps lydkomposition skaber en brutalitet og vildskab, der spiller elegant sammen med voldsomheden i mændenes ageren med hinanden. Jeg får en følelse af at være på en natklub i Berlin. Det hele er hårdt, beskidt og voldsomt, og jeg elsker det. Vi er vidne til, hvordan de to mænds forhold udvikler sig fra at være jævnlig sex på alskens toiletter til en dag, hvor Marcus langt om længe får erobret Martins telefonnummer, så de rent faktisk kan komme i kontakt med hinanden. Selvom de begge kæmper imod, bliver de mere og mere knyttet til hinanden, og jeg klapper i mine små fede hænder, da de til sidst for alvor overgiver sig til hinanden og bliver kærestes, hvilket de ellers har nægtet.

Inderst inde kan jeg dog godt fornemme, at det ikke er klogt af dem. Og ganske rigtigt; Marcus har seriøse problemer. Hans eksistentielle kriser over verden, universet og livet bliver hevet ned over forholdet. Han kan ikke slippe tanken om, at de som kolliderede partikler har et ubrydeligt bånd, og de begge er dømt til destruktion. De går fra hinanden og finder sammen igen et utal af gange. Marcus er enormt ustabil, og hvor det tidligere tilsyneladende var Martin, der var den afvisende, er det nu ham, der er det faste holdepunkt i alle Marcus' sammenbrud. Vi er vidner til et nedbrudt menneske, som heldigvis har en, der passer på ham. Men jeg gruer for, hvor længe Martin kan holde til det. Det tærer på et menneske at skulle være en andens klippe. En enkelt gang brydes Alvoren af en scene, hvor man for én gangs skyld ser dem glade, pjattede og fjantede, og man bliver husket på, hvor ubekymret og ubetinget kærlighed og glæde kan være. Scenen kommer dog snarere til at fremstå trist i sin lykke, fordi jeg udmærket godt ved, at det ikke varer ved.

Selvom fortællingen i bund og grund er gentagelse efter gentagelse af sammenbrud, brud og genforening, bliver det på ingen måde trivielt. De to mænd har mig i deres hule hånd fra start til slut. Alt overflødighed er skrabet væk fra forestillingen, så der er plads til historien og det fænomenale skuespil.

Heroin fremstår i sin helhed så ren og klar, at den rammer mig som et spyd direkte i hjertet. Kærlighedshistorien bliver hverken sukkersød eller kvalmende, og alt i alt er forestillingen noget af det smukkeste, jeg længe har set.

SCENEKANTEN

Anmeldelse: Heroin

8. november 2020 i Anmeldelser by Carl Sørensen

Af Carl Sørensen

Mens et genkendeligt nummer spilles på repeat bliver lyset, der ligner noget fra et omfattende vejarbejde, langsomt dæmpet, og vi kommer omsider ansigt til ansigt med de to skuespillere. Det drejer sig om Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen i rollerne som Martin og Markus.

Førstehåndsindtrykket mellem de to smager mest af arrogance, kækhed og seksuel kemi. Og der går da ikke længe før skuespillerne får revet trøjerne af hinanden og lydbilledet skaber fornemmelsen af diverse klubber kl. 3 om natten. Allerede her revner den smarte facade, som begge karakterer har iført sig, og der bliver i stedet plads til noget andet – ømhed.

Denne konflikt mellem Martin og Markus maskuline fremtoning og deres indre ømhed bliver et vedvarende omdrejningspunkt gennem hele forestillingen. Hele forløbet drives af de to karakterers private samtaler med hinanden, og derigennem bliver publikum klar over det eksterne handlingsforløb. Denne form for dialogisk plotprogression fungerer suverænt, særligt med de intense præstationer fra både Diepeveen og Karlsen. Undervejs understøtter lydbilledet også graden af intensitet i scenen, imens at lyset bliver brugt både til at visualisere tidspunktet på dagen såvel som mental klarhed hos de to karakterer. Som forestillingens titel antyder, spiller narkotika en vis rolle, som endvidere understøtter forholdets psykiske smerte.

Alligevel virker det, som om at noget mangler. På trods af fabelagtigt skuespil kan instruktionen til tider virke forvirrende. Hvor vi som publikummer bliver introduceret til Martin som en meget monogam person, skifter denne karakter undervejs, og overtager i stedet mange af Markus´ karaktertræk. Selve handlingsforløbet strækker sig da også over ca. 5 år, men disse karakterskift er så diametrale, at det virker usammenhængende for det definerede billede, der var blevet skabt af Markus og Martin. Nogle af scenerne, for eksempel en udveksling af smøger og lightere, bliver visuelt og scenografisk gode koncepter, der dog ikke honorerer seriøsiteten og stemningen i resten af forestillingen, men i stedet virker som gode gimmicks.

Til trods for dette efterlod forestillingen mig og resten af publikum meget tilfredse. En overordnet fantastisk billedliggørelse af et forhold, hvor de homoseksuelle troper og klicheer er trådt i baggrunden til fordel for en ærlig præsentation af jagten på kærlighed i dysfunktionelle forhold uanset seksualitet. Da lyset atter bliver tændt, fyldes rummet med en hujen og klappen over at være til stede og opleve en hel særegen god skuespilkemi mellem Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen.

KULTURTID

HEROIN

To mænd mødes, det er måske ikke kærlighed ved første blik, men tiltrækningen og nysgerrigheden er så ekstrem, at det bliver til flere møder. Møderne bliver meget hurtigt til en uovervindelig afhængighed, og hovedkulds forelskelse, som ingen af dem havde set komme.

Marcus er glad for at feste, tage stoffer, er lettere manisk og egner sig i første omgang slet ikke til et monogamt forhold. Martin derimod, er den mere forstående i denne relation, han er tålmodig og tilgivende og så har han alene et ønske om børn i fremtiden.

Man kan på mange måder sige, at ordsproget " modsætninger mødes " gør sig gældende her. Men dette ligger langt i baggrunden for de to, imens lidenskab og sex alt for længe kommer i første række.

Man følger dette forhold udvikle sig helt eksplosivt – alt for mange op og nedture – alt for mange gange, hvor Martin må tilgive Marcus' destruktive adfærd.

Man sidder som publikum hele tiden og holder vejret, for nu må det da gå galt. Men de to er som magneter for hinanden – som en heroin-afhængighed! De vender gang på gang tilbage i kaosset.

Spørgsmålet er bare, om de bliver ved med at kunne holde til det.

Forestillingen er en kærlighedshistorie med ekstrem lidenskab og kaos. Om tiltrækning, påvirkning og destruktion. Det der gør den særlig er, at det portrætteres mellem to mænd. Selvom vi skriver 2020, er det ikke den slags storyline der står øverst på finkultur-listen. Selvfølgelig er der teater om homoseksualitet, men så er det som regel også dét, der er emnet for forestillingen og om de medfølgende problematikker der oftest er. Men denne forestilling er ekstra særlig, fordi den netop ikke handler om seksualitet. Den handler 'bare' om kærlighed mellem to mennesker og så er det tilfældigvis mellem to mænd. Det er en kæmpe befrielse at opleve, for historien kunne lige så godt have en kvinde og en mand i hovedrollerne. De udfordringer som Martin og Marcus støder på undervejs i deres forhold, kunne ske for hvem som helst og er utrolig relaterbar for alle, der har prøvet den der umiddelbare tiltrækning og symbiose med et andet menneske.

Det fortjener næsten en ekstra stjerne i sig selv, at forestillingens fokus er på kærlighedshistorien og ikke på seksualitet, hvilket er et kæmpe skridt i den rigtige retning – for det skal nemlig ikke altid være det der er fokus, når to mennesker af samme køn er med i en fortælling. Det kan lige så godt være Romeo og Romeo, som det kan være Romeo og Julie. Punktum.

De to hovedpersoner gør det virkelig godt, der er utrolig meget lidenskab i de to og det formår de at spille ud over scenekanten til perfektion.

Forestillingen får hermed en rigtig fin anbefaling herfra.

En lille sidenote kunne dog lige være – genovervej om du skal have din mor med ind og se den, da der er godt med sexscener.

CPH CULTURE

HEROIN

Magnus Iuel Bergs skuespil "I støvet fra regnen" (Teater Grob) blev kåret som årets skuespil 2018 af cphculture.dk. Så man forstår godt, at de to unge skuespillere Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen kaster sig over netop denne dramatiker, da en aflysning pludselig giver plads til en ny forestilling på Zangenbergs Teater.

HEROIN handler kun i mindre grad om stofmisbrug, men har derimod sit hovedfokus på det afhængighedsforhold, man kan udvikle til et andet menneske. To fyre mødes tilfældigt en aften - den ene cool og afmålt den anden boblende og nærgående. Seksuelt finder de fælles fodslag, men deres personligheder er ret forskellige og de vil tydeligvis også noget forskelligt. Men det fysiske bånd udvikler også gradvist de emotionelle, og jo længere tid de er sammen, jo vanskeligere bliver det for dem at skilles.

Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen låner en vis kropslighed til forestillingen, men selvom man godt forstår, hvis risikoen for corona-smitte afholder dem fra at kysse hinanden lidenskabeligt, så kan det altså ikke nægtes, at det virker kunstigt i netop denne sammenhæng. Der oplevede man en hel anden form for nærhed på Aveny-T i forestillingen "En historie om vold", men der var corona-tallene også lavere.

Magnus Luel Berg har godt fat i bøsse-jargonen og skildrer med minimalistisk akkuratelse udviklingen i forholdet mellem de to fyre. Men man savner at få en fornemmelse af, hvad deres fællesskab egentlig består i udover sex. Det kan der selvfølgelig være en pointe i, men det ændrer ikke ved savnet.

Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen viser i Johan Saurauws iscenesættelse god forståelse for deres karakterer, og især Luiz Wilhelm Karlsen får lov til at folde sig ud i den mest farverige af de to roller.

Slutningen virker en anelse påklistret, og hænger ikke helt sammen med det øvrige i sin tone, men en vis forløsning har vi på den anden side behov for efter de mange opslidende skænderier. Vi ønsker også det bedste for disse to rodløse mennesker, der måske har flakket omkring i mørket lidt for længe.

(Michael Søby)

SET PÅ SCENEN

Heroin

08.11.20

 Emilia Therese

[Follow my blog with Bloglovin](#)

Heroin på Zangenbergs teater. Spiller til 14/11 – 2020. ‘Det er første gang jeg ser dig spise andet end sæd’, er en af de replikker, der hænger fast i mit hoved, da jeg træder ud på gaden foran Zangenbergs teater efter premieren på “Heroin” igår aften. En historie om to mænd, der på fatal vis tiltrækkes af hinanden, men som også ender med at tilintetgøre hinanden. Zangenbergs lille teatersal er fyldt i aften og vi krøller os sammen på de små tilskuerbænke, der absolut ikke er lavet til voksne menneskers lange ben. Men det er ligemeget, for der går ikke længe før jeg er draget ind i historien og glemmer mine ømme ben.

 Emilia Therese

På scenen står skuespillerne Thomas Diepeveen og Luiz Wilhelm Karlsen. Eller de sidder og ligger faktisk da vi kommer ind i salen. Der går et øjeblik før jeg opdager dem. Scenografien af Nina Helledie, består kun af nogle sorte sten på gulvet. Det ligner det man laver elastisk gulv på legepladser af, eller asfalt inden det bliver varmet op. Det hænger fast på skuespillerne, lidt ligesom de to mænd Martin og Marcus hænger fast i hinanden. En telefon ringer og historien om forholdet åbner sig langsomt. Det er gået galt – helt galt.

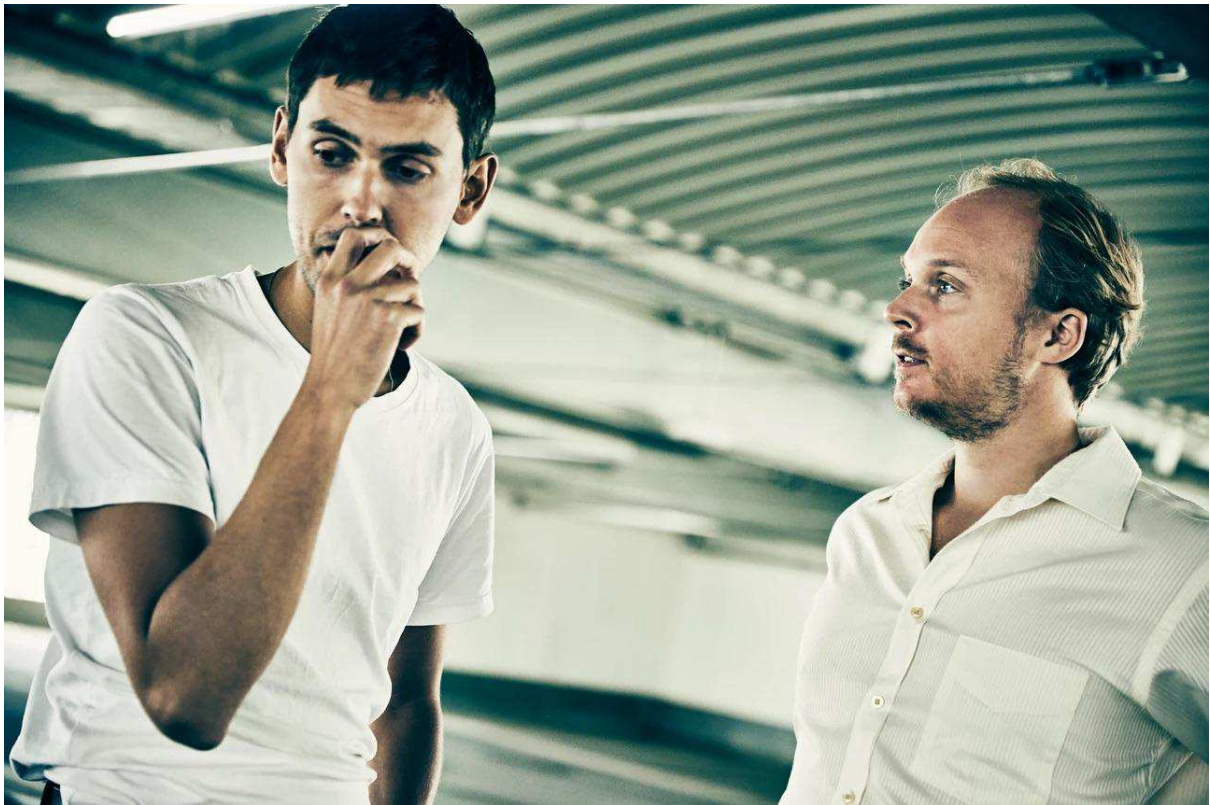
📷: Emilia Therese

Magnus Luel Berg leverer i vanlig sikker stil ord der strømmer ud af munden på skuespillerne som om de fandt på dem på stedet. "Sagde han virkelig det?", tænker jeg flere gange undervejs. Sproget er rå og nutidigt og replikskiftene hurtige og komprimerede. Berg er, i mine øjne, den mest interessante dramtiker vi har i Danmark i øjeblikket og jeg glæder mig til at se meget mere fra hans hånd i fremtiden. Historien er bygget op som små nedslag over en årrække. Skuespillerne skifter dygtigt mellem at tale til publikum og til hinanden. Det går stærkt, særligt de første 15 minutter af forestillingen hvor de to karakterer ikke foretager sig meget andet end at knalde. De knalder foran os, rundt om os – på et tidspunkt forlader de sågar scenen og lader os sidde alene i mørket, mens der rytmisk bliver banket på døre og vægge, akkompagneret af højlydt stønnen. Jeg tror endda de er helt ude på gaden og slå på ruderne ind til teatret. Jeg skal være ærlig at sige at mine tæer krummer sig lidt sammen under denne seance og jeg tænker: "Jaja – de knalder – MEGET – vi har forstået det!". Men instruktør Johan Sarauw lader dem lige køre en ekstra mil ud af dét spor og det virker, for det danner en god bund for den uundgåelige katastrofe der om lidt udspiller sig for vores øjne.

 Emilia Therese

For Marcus – eller er det Martin – snart har jeg svært ved at kende forskel på de to mænd – kan ikke finde ud af at være monogam og han vil i øvrigt ikke have børn, men det vil Martin gerne og selvom de elsker hinanden “til enden af universet”, så kan de bare ikke finde ud af at være sammen – men de kan heller ikke det modsatte. Til slut spoler vi tilbage til start, nærmest helt bogstaveligt og måske, måske ikke, gentager historien sig – i det uendelige (?), for selvom de ikke kan være sammen, vil de gerne og heri ligger deres nemesis.

📷: Emilia Therese

Jeg er ekstremt begejstret for det jeg har set, men det er en forestilling, hvor man skal vælge den rigtige ledsager at have med. Se den med din veninde, din kæreste eller måske bare alene? Se den hvis du vil se skuespillere i topform, se fremragende ny dansk dramatik, hvis du vil provokeres, se den hvis du elsker teater! Her er der virkelig noget intensitet at komme efter! Forestillingen spiller til 14/11, så hvis du er hurtig kan du lige nå at hapse en billet.

Ps – jeg kan anbefale de bagerste publikumsrækker, hvor der er rygstøtte!